

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 65/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 26 kwietnia 2022 r., sygn. akt II K 189/18.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	1. obraza przepisów postępowania mająca istotny wpływ na treść wyroku w zaskarżonej części, tj. art. 7 kpk poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i w wyniku tego - przyznanie waloru pełnej wiarygodności wyjaśnieniom współoskarżonego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

P. K. (1) i zeznaniom świadków T.

K.i A. J. w częściach, w jakich dotyczą one P. M. podczas, gdy dowody te są wzajemnie sprzeczne, niekonsekwentne i niespójne;

2. obraza przepisów postępowania mająca istotny wpływ na treść wyroku w zaskarżonej części, tj. art. 7 kpk poprzez zasadniczo błędną ocenę wyjaśnień P. K. (1), jako tzw. dowodów z pomówienia uznanych przez Sąd I instancji za w pełni wiarygodne w części, w której osoba ta obciąża P. M., pomimo że nie spełniają one sześciu z siedmiu kryteriów uznania tego rodzaju dowodów za wiarygodne, w szczególności:

- nie zostały w najmniejszym stopniu przyznane przez pomówionego oskarżonego,

- nie znajdują potwierdzenia w żadnych innych dowodach zebranych w sprawie,

- nie są spontaniczne, lecz składane w celu uzyskania korzystnego dla siebie wyniku procesu,

- nie są szczegółowe, a wprost przeciwnie

- są lakoniczne i nie zawierają żadnych konkretnych okoliczności pozwalających skonkretyzować i zweryfikować w oparciu o inne dowody poszczególne inkryminowane zdarzenia,

- nie zostały złożone przez osobę nieposzlakowaną, a wprost przeciwnie - złożyła je osoba o takich cechach osobowości, które predysponują ją do bezpodstawnego nawet obciążania niektórych osób, co znajduje potwierdzenie w zebranych w sprawie dowodach, co Sąd I instancji powinien uwzględnić,

3. obraza przepisów postępowania mająca istotny wpływ na treść wyroku w zaskarżonej części, tj. art. 7 kpk poprzez naruszenie

zasady swobodnej oceny dowodu w postaci wyjaśnień P. M. poprzez stwierdzenie, że oskarżony ten „kłamie wskazując, że nie sprowadzał i nie pomagał w ukryciu pojazdów, o których wiedział, że są skradzione”, które to ustalenie Sądu nie znajduje podstaw w materiale dowodowym sprawy, ani też nie jest uzasadnione, jeśli dokonać jego zestawienia z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, a to z uwagi na wskazywane przez oskarżonego, ale nie wyjaśnione ostatecznie przez Sąd okoliczności;

4. co doprowadziło Sąd do istotnych błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia w zaskarżonej części, w szczególności zaś - co do przyjęcia, że oskarżony P. M. popełnił zarzucane mu czyny.

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo

zasadny albo niezasadny		
Spośród apelujących wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku złożył jedynie obrońca P. M.. Natomiast spośród podmiotów, które nie przejawily inicjatywy odwoławczej, wnioski o sporządzenie uzasadnienia orzeczenia złożyli obrońcy J. H. i W. K., przy czym modyfikacja wyroku Sądu pierwszej instancji w zakresie dotyczącym wymienionych oskarżonych jest efektem częściowego uwzględnienia zarzutów wyspecyfikowanych w punkcie II tiret 2 i 3 apelacji prokuratora. W związku z tym, poniższe rozważania, na podstawie art. 423 § 1a kpk i art. 457 § 2 kpk, ograniczono do problematyki poruszonej w apelacji obrońcy P. M. oraz w ramach wspomnianych wcześniej zarzutów sformułowanych w apelacji prokuratora. Jednocześnie		

uzasadnionym było łączne omówienie tych zarzutów, jako że sytuacja J. H. i W. K., tak pod względem podmiotowym, jak i przedmiotowym jest bardzo zbliżona, a rzec nawet można, że w wysokim stopniu tożsama.

W ramach zarzutów oraz argumentów wyspecyfikowanych w apelacji obrońcy P. M., autorka tejże apelacji, nie tyle sugeruje, co wprost stwierdza, że dowody, które legły u podstaw rozstrzygnięcia w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego są niejednolite i sprzeczne ze sobą. Konkretnie, chodzi o relacje zwerbalizowane przez P. K. (1) i T. K., a i również zeznania A. J.. Rzecz jednak w tym, że lektura wyjaśnień pierwszego z wymienionych oraz zeznań T. K. i A. J. prowadzi do zgoła odmiennego wniosku. Przekonując zaś o tym, w pierwszej kolejności wskazać należy, że informacja wyłaniająca się z zeznań T. K., iż poznał P. M. wiosną 2011 roku,

nie materializuje
jakiegokolwiek
sprzeczności
pomiędzy
wspomnianymi
zeznaniem i a
wyjaśnieniami P. K.
(1). Z tych ostatnich
wynika przecie, że
jakkolwiek to na
polecenie P. M., w
październiku 2010
roku, P.
K. (1) „przyprowadził
do Polski”
samochody marki
„L.” i „R. M.”,
niemniej jednak
oskarżony nie
uczestniczył w
bezpośrednim
przekazaniu
pojazdów T. K.
i A. J., a
to w konsekwencji
stwarza podstawę
do przyjęcia, że
bezzasadnie brzmi
sugestia apelującej,
iż T. K. i P.
M., poznali się
bądź musieli się
poznać już w
październiku 2010
r. Podkreślić też
trzeba, że zarówno
wyjaśnienia P. K.
(1), jak i zeznania
T. K. oraz A.
J. jednoznacznie
dowodzą, że
pierwszy z
wymienionych, za
kwotę 22.000
złoty, „dostarczył”
dwóm pozostałym
skradzione na
terenie Niemiec
samochody marki
„L.” oraz „R.

M..” Wyjaśnienia P. K. (1) wskazują ponadto, że przewiezienie tych aut do Polski zlecił mu P. M., który po zatrzymaniu w dniu 23 października 2010 roku, podjął decyzję o sprzedaży pojazdów. Ostatecznie, oba samochody zostały sprzedane przez P. K. (1) T. K. (wyjaśnienia P. K. (1) k.3344-3352, k.15859). Ten ostatni, jak wynika to z jego relacji (k.1278-1279), był zainteresowany nabyciem, przede wszystkim, samochodu marki „L.”, zaś samochód marki „R. M.” nabył od P. K. (1) „w pakiecie”. A zatem, w kontekście tych faktów, nie dziwi wypowiedź, którą na rozprawie w dniu 27 stycznia 2022 r. zwerbalizował T. K. (k.17277 verte), a do której to odwołuje się skarżąca, a mianowicie, że „Mały E. (P. M. - uwaga Sądu Apelacyjnego) nie brał udziału przy sprowadzaniu L. i R. M.”. Z perspektywy T. K., tak to się przedstawiało, aczkolwiek z wyjaśnień P. K.

(1) wiadomo, że to nie kto inny, lecz właśnie P. M. zlecił mu „przyrowadzenie” obu skradzionych w Niemczech pojazdów do Polski. Czyniąc tę uwagę, należy jednocześnie zaakcentować to, co skarżąca zbywa milczeniem, a co wynika z tych samych zeznań T. K., do których odwołuje się apelująca, a także z relacji wymienionego znajdującej się karcie 1278 - 1279. A zatem, trzeba zauważyć, że wskazane zeznania dowodzą, iż po dokonaniu transakcji z udziałem P. K. (1), transakcji, której przedmiotem były samochody marki „L.” i „R. M.”, T. K. posiadał wiedzę, której źródłem był sam P. M., że to właśnie on i P. K. (1) dokonali zaboru wspomnianych pojazdów, zaś P. K. (1) po ich sprzedaży T. K., nie rozliczył się z P. M., oznajmiając mu, że auta nie zostały sprzedane, lecz zatrzymane przez policję na trasie S. - G. Natomiast nawiązując do uwag

skarżącej, w ramach których wyraża ona swego rodzaju zdziwienie, wobec faktu, że P. K. (1), zamierzając oszukać P. M., zabrał „(...) w celu sprzedaży aut T. K. poleconego przez P. M. kierowcę (...)” (strona 3 apelacji) oraz, że P. K. (1) w ogóle współdziałał z P. M. skoro mógł „(...) z łatwością samodzielnie dokonać tych czynności i nie angażować w nie kolejnych osób, z którymi przecież - jak sam przyznał - nie miał zamiaru ani chęci dzielić się zyskami” (strona 3 apelacji), trzeba przypomnieć, że P. M. został zatrzymany na terenie Niemiec w dniu 23 października 2010 r. i zapewne ani on, ani P. K. (1) nie przewidywali, że zmaterializuje się taki stan rzeczy. Jednocześnie należy podkreślić, a wynika to z wyjaśnień P. K. (1) (k.3351-3352), że decyzję o sprzedaży samochodu marki „L.”, który po sprowadzeniu z Niemiec znajdował się w garażu na Osiedlu (...)

w S., P. M. podjął po jego zatrzymaniu, a zakomunikował ją P. K. (1) gdy ten odwiedził go w niemieckiej jednostce penitencjarnej. W kontekście tych faktów, jako uprawniona i zasadna jawi się więc teza, że zamiar oszukania P. M. zrodził się u P. K. (1) po zatrzymaniu P. M. i że to właśnie zatrzymanie oskarżonego determinowało ów zamiar i stało się swego rodzaju „okazją” do tego, by go urzeczywistnić. Jeśli zaś chodzi o liczebność osób, które towarzyszyły P. K. (1) przy przekazywaniu samochodów T. K. i A. J., to okoliczność z tym związana, posiada tak marginalne znaczenie, że rozbieżności występujące w tym zakresie pomiędzy wyjaśnieniami P. K. (1) a zeznaniami T. K. i A. J. w żadnym razie nie rzutują, bo z oczywistych względów rzutować nie mogą, na ocenę wiarygodności tych zeznań

i wyjaśnień. Bez wpływu na tę ocenę, a w konsekwencji i na ocenę wyjaśnień P.

M. pozostają też uwagi autorki apelacji traktujące na temat informacji odzwierciedlonych w piśmie znajdującym się na karcie 15472 (tłumaczenie k.15475-15476). Ich rzetelność i wiarygodność nie budzi bowiem żadnych, nawet najmniejszych wątpliwości, a przekonania o słuszności tej tezy nie zmienia zaś to, że pismo, o którym mowa pochodzi od duńskiego, a nie niemieckiego organu śledczego. Ze wspomnianego pisma wynika przecież to, czego zdaje się oczekiwać skarżąca, a mianowicie, że P. M. został zatrzymany w dniu 23 października 2010 roku, o godzinie 22.35, a nastąpiło to w trakcie przekraczania granicy przez wymienionego z Polski do Niemiec. Dla porządku dodać też trzeba, że treść pisma wskazuje, iż w dniu 12

listopada 2010 roku, P. M. został przekazany przez władze niemieckie władzom duńskim, do dnia 10 grudnia 2010 r. był osadzony w duńskiej jednostce penitencjarnej, a w dniu 26 stycznia 2011 r. został skazany na karę pozbawienia wolności przez Sąd w Danii, który to do dnia 16 lutego 2011 roku, zastosował wobec oskarżonego tymczasowe aresztowanie.

Zachowując chronologię argumentów przytoczonych w części motywacyjnej apelacji, w tym miejscu koniecznym staje się nawiązanie, do tych w których skarżąca podejmuje próbę analizy wyjaśnień P. K. (1) przez pryzmat wskazań Sądu Najwyższego co do zasad oceny tego rodzaju wyjaśnień, to jest wyjaśnień zawierających, tak zwane pomówienie. Analiza, o której mowa, de facto, sprowadza się do arbitralnych stwierdzeń, iż „(...) wyjaśnienia P. K. (1) nie zostały potwierdzone, i to nawet w części

czy pośrednio - innymi dowodami, czy to osobowymi, czy też z treści zgromadzonych dokumentów (strona 4 apelacji) oraz, że „(...) P. K. (1) nie jest osobą bezstronną, nie zainteresowaną wynikiem sprawy, ani też nieposzlakowaną (strona 5 apelacji). Tego rodzaju supozycje apelującej z oczywistych zaś względów nie mogą doprowadzić do innej oceny wyjaśnień P. K. (1) niż ta, której dokonał Sąd Okręgowy. Wyrażając ten pogląd, w pierwszej kolejności trzeba bowiem skonstatować, że wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego, wyjaśnienia P. K. (1) korespondują i to w różnych kwestiach z licznymi dowodami o charakterze osobowym, w tym między innymi, a właściwie przede wszystkim, z zeznaniami T. K. i A. J.. Natomiast to, że P. K. (1) był zainteresowany wynikiem rozpoznawanej sprawy, a przy tym nie jest osobą, która posiada

nieposzlakowaną opinię, samo przez się, nie może rzutować na ocenę jego bezstronności, a w konsekwencji na ocenę wiarygodności jego wyjaśnień. Trzeba bowiem zauważyć, że P. M. również był i jest zainteresowany rozstrzygnięciem przedmiotowej sprawy, a jego warunki i właściwości osobiste bez wątpienia posiadają negatywną wymowę. W związku z tym dokonanie oceny wyjaśnień oskarżonych wyłącznie przez pryzmat tych uwarunkowań, na które zwraca uwagę apelująca, doprowadziłoby do sytuacji, w której ocena ta nie mogłaby uchodzić, za wszechstronną, wnikliwą i wyczerpującą, a przede wszystkim za taką, która odpowiada wskazaniom przewidzianym w art. 7 kpk. Innymi więc słowy, wspomniana ocena musi być wypadkową także, a właściwie nie także, lecz przede wszystkim innych elementów, a

przycząc je należy zaakcentować, że wyjaśnienia P. K. (1) zawierają informacje na temat działalności przestępczej nie tylko P. M. i wielu innych osób, ale i również na temat działalności przestępczej autora tych wyjaśnień, czyli P. K. (1). Podkreślić też trzeba, że wyjaśnienia P. K. (1) są konsekwentne, a przy tym, o czym była już mowa wcześniej, korespondują one z innymi dowodami osobowymi, w tym między innymi z zeznaniami T. K. i A. J.. W tym stanie rzeczy rację ma więc Sąd Okręgowy, że wyjaśnienia P. K. (1) są wiarygodne, zaś pozbawione tego charakteru są wyjaśnienia P. M..

Ustosunkowując się do twierdzeń autorki apelacji traktujących na temat rozstrzygnięcia o sprawstwie i winie oskarżonego w zakresie przestępstwa opisanego w punkcie XXXI części wstępnej zaskarżonego wyroku, oczywiście nie sposób nie

zauważyć, że dowodową podstawą owego rozstrzygnięcia są wyłącznie zeznania T. K.. Okoliczność ta oraz fakt, że pozostają one w opozycji do wyjaśnień P. M. nie oznacza, iż zeznania te są niewiarygodne. O tym, że jest inaczej, a mianowicie, że wspomniane zeznania są autentyczne przekonuje zaś to, że treść tych zeznań wskazuje nie tylko na sprawstwo i winę oskarżonego w zakresie wspomnianego czynu, ale również odzwierciedla wiele różnorodnych bezprawnych działań, które zmaterializował autor tych zeznań, a także inne wskazane przez niego osoby. Kolejnym elementem, który nie tylko pozwala, ale wręcz nakazuje przyjąć, że zeznania T. K. są wiarygodne jest konsekwentny ich charakter, a uwypuklenie tego ich przymiotu jest niezbędne jeśli się zważy na to, że wymieniony był wielokrotnie przesłuchiwany. W konkluzji tych uwag,

stwierdzić zatem należy, że dokonana przez Sąd Okręgowy ocena relacji T. K. a w konsekwencji i wyjaśnień P. M., czyni zadość tym wszystkim wskazaniom, o których mowa w art. 7 kpk, a co za tym idzie ocena ta, zdaniem Sądu odwoławczego, jest bezbłędna. Takie same, to jest bezbłędne są również poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, a uwaga ta odnosi się zarówno do faktów, które materializują byt omawianego w tym miejscu przestępstwa, jak i do okoliczności, które są przedmiotowymi wyznacznikami czynu opisanego w punkcie XXX części wstępnej zaskarżonego wyroku.

W tej ostatniej kwestii, to jest w kwestii ustaleń faktycznych, trudno zaś sformułować inną od wskazanej konstatację, skoro ustalenia te odzwierciedlają rzeczywisty przebieg zdarzeń, które swym zachowaniem urzeczywistnił

oskarżony, zaś ich źródłem są wyłącznie dowody, które przy zachowaniu wskazań przewidzianych w art. 7 kpk, Sąd Okręgowy uznał za wiarygodne. Na marginesie tej tezy, a w nawiązaniu do uwagi apelującej, że „(...) żaden ze świadków oprócz T. K. nie wskazuje na fakt, aby to P. M. dokonał kradzieży przedmiotowych aut” („T.” i „H. (...)” - uwaga Sądu Apelacyjnego), należy przypomnieć, że Sąd pierwszej instancji, finalnie ustalił, że oskarżony nie dokonał kradzieży tych pojazdów, lecz pomógł w ich ukryciu.

Dla wyczerpania tematyki związanej z rozstrzygnięciem podjętym przez Sąd meriti wobec P. M., stwierdzić jeszcze trzeba, że kwalifikacja prawna przypisanych mu czynów jest poprawna, a kary grzywny i pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu absolutnie nie rażą

niewspółmierną surowością.				
Wniosek				
O zmianę zaskarżonego wyroku bądź jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
Wnioski są niezasadne z powodów zaprezentowanych powyżej.				
3.2.	- rażąca niewspółmierność kary wyrażająca się w orzeczeniu wobec oskarżonego J. H. za czyny opisane w pkt od III do IV oraz IX, XIII części wstępnej wyroku jednostkowej kary 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, 100 stawek dziennych grzywny po 100 zł każda, za czyny opisane w pkt od XXVII do XXVIII części wstępnej wyroku jednostkowej kary	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

1 (jednego) roku
pozbawienia
wolności, 200
stawek dziennych
grzywny po 100
zł każda, a
w konsekwencji
kary łącznej 1
(jednego) roku i
3 (trzech) miesięcy
pozbawienia
wolności
z warunkowym
zawieszeniem jej
wykonania
na okres próby lat
5 (pięciu) oraz 230
stawek
po 100 zł grzywny,
podczas gdy wysoki
stopień społecznej
szkodliwości czynu,
stopień zawinienia
oskarżonego,
motywacja sprawcy
i popełnienie
przedmiotowych
czynów w celu
osiągnięcia korzyści
majątkowej oraz
zachowanie
oskarżonego po
popełnieniu
przestępstwa
prowadzą do
wniosku,
że wysokość
orzeczonej kary jak
również warunkowe
zawieszenie jej
wykonania
nie spełni swoich
celów
wychowawczych
i zapobiegawczych
w stosunku do
oskarżonego, a także
potrzeb w zakresie
kształtowania
świadomości

prawnej
społeczeństwa,
przemawiają za
orzeczeniem
surowszej kary,

- rażąca
niewspółmierność
kary wyrażająca
się w orzeczeniu
wobec oskarżonego
W. K. za czyny
opisane
w pkt od III do IV
oraz IX, XIII części
wstępnej wyroku
jednostkowej kary
1 (jednego) roku
pozbawienia
wolności, 100
stawek dziennych
grzywny po 100
zł każda, za czyny
opisane
w pkt od XXVII
do XXVIII części
wstępnej wyroku
jednostkowej kary
1 (jednego) roku
pozbawienia
wolności, 250
stawek dziennych
grzywny po 100
zł każda, a
w konsekwencji
kary łącznej 1
(jednego) roku i
6 (sześciu) miesięcy
pozbawienia
wolności z
warunkowym
zawieszeniem jej
wykonania na okres
próby
lat 5 (pięciu) oraz
dozorem kuratora, a
także 300 stawek
dziennych grzywny
po 100 zł każda,
podczas gdy wysoki

	<p>stopień społecznej szkodliwości czynu, stopień zawinienia oskarżonego, motywacja sprawcy i popełnienie przedmiotowych czynów w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz zachowanie oskarżonego po popełnieniu przestępstwa prowadzą do wniosku, że wysokość orzeczonej kary jak również warunkowe zawieszenie jej wykonania nie spełni swoich celów wychowawczych i zapobiegawczych w stosunku do oskarżonego, a także potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, przemawiają za orzeczeniem surowszej kary.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Dokonując instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku przez pryzmat zawartego w nim rozstrzygnięcia, które kształtuje</p>				

wymiar kar
orzeczonych wobec
J. H.
i W. K., już w tym
miejscu stwierdzić
należy, że rację ma
prokurator,
iż niewspółmierną
łagodnością razi
kary pozbawienia
wolności i grzywny
orzeczone wobec
J. H. i W.
K. w związku z
popelnieniem przez
nich przestępstw
opisanych w
punktach XXVII
i XXVIII części
wstępnej
zaskarżonego
wyroku, a
przypisanych
wymienionym jako
ciąg przestępstw w
punktach XLI (J. H.)
i XLV (W. K.) części
dyspozytywnej tego
wyroku. Wyrażając
ten pogląd, trzeba
bowiem zwrócić
uwagę na to, a
właściwie uwypuklić
to co jest
przedmiotem
wspomnianych
przestępstw i jaka
jest jego wartość. I
tak, w przypadku
pierwszego z czynów
jest
to samochód marki
„M. (...)”, którego
wartość w chwili
czynu,
a więc w listopadzie
2010 roku, wynosiła
182.438 złotych. Z
kolei przedmiotem
drugiego

z wymienionych przestępstw jest 7 samochodów marki „A.”, których łączna wartość ustalona na dzień, w którym zmaterializowało się owo przestępstwo, to jest na dzień 15 maja 2011 roku, wynosiła 1.144.924,42 złotych. A zatem, już choćby w kontekście tych uwarunkowań przedmiotowych charakteryzujących każde z omawianych przestępstw ich stopień szkodliwości społecznej jawi się jako zdecydowanie wyższy aniżeli ten ustalony przez Sąd Okręgowy. Co więcej, prawidłowo ustalone przez ten Sąd pozostałe okoliczności przedmiotowe analizowanych w tym miejscu przestępstw jedynie potęgują i tak już wysoki stopień ich szkodliwości społecznej. Trudno jednak o inną w tej materii konstatację skoro przestępstwa, o których mowa zostały wcześniej zaplanowane i dokonane przez oskarżonych we współdziałaniu z innymi osobami. Odrębnego zaś wskazania wymaga poziom organizacji

czynności
sprawczych
zrealizowanych
przez osoby
uczestniczące
w popełnieniu
przestępstwa
opisanego w punkcie
XXVIII części
wstępnej
zaskarżonego
wyroku, a więc
między innymi przez
J. H. i W. K..
Nie powielając
szczegółów z tym
związanych, jako
że te zostały
zaprezentowane na
stronie 13-14
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku, stwierdzić
należy, że
wspomniany poziom
był wysoki, zaś
dokonanie kradzieży
7 samochodów
wymagało od osób
współdziałających
w popełnieniu
przestępstwa, a więc
i od oskarżonych,
takiej aktywności
jaką ustalił
Sąd Okręgowy, a
mianowicie „(...) że
najpierw mężczyźni
z parkingu zabrali
3 samochody, które
odstawili na parking
w większej
miejscowości. J. H.
pilotował
ich samochodem,
którym przyjechali z
Polski. Samochody
zostawili na różnych
parkingach.
Następnie wrócili do

salonu, po czym zabrali 4 kolejne auta (...)” (strona 13 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Zwrócenie uwagi na tę ostatnią okoliczność jest natomiast konieczne, ponieważ okoliczność ta uprawnia i zasadną czyni tezę, że tak samo wysoki był stopień determinacji oskarżonych i osób z nimi współdziałających w osiągnięciu zamierzonego a bezprawnego celu. Egzemplifikacją przytoczonych uwarunkowań, z uwagi na ich nad wyraz negatywną wymowę, nie tylko więc może, ale musi być stwierdzenie, że stopień szkodliwości społecznej czynów przypisanych J. H. i W. K., odpowiednio, w punktach XLI i XLV części dyspozytywnej wyroku jest wysoki, zaś kary pozbawienia wolności oraz grzywny wymierzone oskarżonym za popełnienie tych czynów, nijak się mają, czy też inaczej, są nieadekwatne do owego stopnia. W tej sytuacji stało

się więc koniecznym
ukształtowanie tych
kar na nowo, a
żeby to uczynić, w
pierwszej kolejności
niezbędnym było
uchylenie
rozstrzygnięć o
orzeczonych wobec
J.
H. i W. K.
karach łącznych
pozbawienia
wolności oraz
grzywny. Ta
kasatoryjna w
omawianym
zakresie decyzja
Sądu odwoławczego,
w konsekwencji
zdematerializowała
zawarte w
zaskarżonym
wyroku
rozstrzygnięcia o
warunkowym
zawieszeniu
wykonania kar
pozbawienia
wolności
wymierzonych
oskarżonym. Ów
środek probacyjny
był bowiem
immanentnie
związany z karami
łącznymi
pozbawienia
wolności
orzeczonymi wobec
oskarżonych. Skoro
zaś zostały one
uchylone, to tym
samym utraciły
były rozstrzygnięcia
o warunkowym
zawieszeniu ich
wykonania.
Natomiast
przechodząc

już do kwestii wymiaru kar będących konsekwencją popełnienia przez J. H. i W. K. przestępstw przypisanych im w punktach XLI i XLV części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, w pierwszym rzędzie należy mieć w polu widzenia to, o czym była mowa powyżej, a mianowicie, że przestępstwa te, z uwagi na wcześniej przytoczone uwarunkowania przedmiotowe, charakteryzują się wysokim stopniem szkodliwości społecznej. Przekonania o słuszności tej tezy nie zmienia zaś upływ znacznego okresu czasu od chwili gdy przestępstwa te zaistniały. Co więcej, okoliczność z tym związana jest zupełnie indyferentna z punktu widzenia wspomnianego stopnia szkodliwości społecznej, a co najwyżej może mieć znaczenie w aspekcie nieuchronności kary i ewentualnego połączenia kary pozbawienia wolności

wymierzonej J. H. ze środkiem probacyjnym przewidzianym w art. 69 k.k. Rzecz jednak w tym, że w realiach sprawy niniejszej również i ten element nie posiada, bo nie może posiadać, decydującego znaczenia.

Wyrażając ten pogląd należy bowiem zauważyć, że po dokonaniu przestępstw, które są przedmiotem analizowanej sprawy J. H. był raz karany sądownie (k.17689), a W. K. karany był dwukrotnie (k.17690-17691).

Istnienie takiego stanu rzeczy prowadzi więc do wniosku, że jakkolwiek wymienieni prowadzą ustabilizowany tryb życia, to jednak ich warunki i właściwości osobiste nie mogą się spotkać z oceną na wskroś pozytywną. Taka, a nie inna ocena osobowości oskarżonych, a także, a właściwie przede wszystkim, okoliczności przedmiotowe przestępstw przypisanych im we wskazanych

wcześniej punktach części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, zdaniem Sądu Apelacyjnego, uzasadnioną czynią tezę, że kary 2 lat pozbawienia wolności i 350 stawek dziennych grzywny po 100 złotych każda stawka orzeczone wobec J. H. oraz wymierzone W. K. kary 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz 350 stawek dziennych grzywny po 100 złotych stawka, są karami sprawiedliwymi i wyważonymi, a przy tym gwarantującymi realizację ich celów w zakresie społecznego oraz indywidualnego oddziaływania, a ponadto gwarantującymi i to, czego w aspekcie analizowanego rozstrzygnięcia pozbawiony był zaskarżony wyrok, a mianowicie gwarantującymi zachowanie wewnętrznej spójności i sprawiedliwości tego wyroku postrzeganej przez pryzmat tych dolegliwości karnoprawnych,

które materializuje ów wyrok w odniesieniu do pozostałych osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa opisanego w punkcie XXVIII części wstępnej orzeczenia. W tym miejscu wyjaśnienia wymaga jeszcze i to, że zróżnicowanie wymiaru kar pozbawienia wolności wymierzonych J. H. i W. K. za ciągi przestępstw wskazane w punktach XLI i XLV części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, stanowi swego rodzaju odzwierciedlenie wcześniej już przytoczonego stanu, a mianowicie tego, że pierwszy z wymienionych był raz, a drugi dwa razy karany sędownie.

Jeśli zaś chodzi o wymiar kar łącznych orzeczonych wobec oskarżonych, to przy ich kształtowaniu Sąd odwoławczy zastosował zasadę pełnej absorpcji. Tego rodzaju postąpienie było zaś uzasadnione tym, że przestępstwa

przypisane wymienionym są jednorodajowe, a przy tym nie zaistniały na rozległej przestrzeni czasowej. Jednocześnie Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do połączenia kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej J. H. ze środkiem probacyjnym w postaci warunkowego zawieszenia jej wykonania, co było ewentualnie możliwe przy zastosowaniu stanu prawnego obowiązującego w czasie, w którym zaistniały przestępstwa przypisane oskarżonemu. Przeciwno takiemu rozstrzygnięciu, zdaniem Sądu odwoławczego, przemawiają bowiem okoliczności przedmiotowe, przede wszystkim tego przestępstwa, które zostało opisane w punkcie XXVIII części wstępnej zaskarżonego wyroku, a które to w ramach ciągu przestępstw, zostało przypisane wymienionemu w punkcie XLI części

dyspozytywnej wyroku. Okoliczności, o których mowa, jak wskazano to wcześniej, posiadają na wskroś negatywną wymowę i w konsekwencji na wysokim poziomie lokują stopień szkodliwości społecznej czynu opisanego w punkcie XXVIII części wstępnej zaskarżonego wyroku. Takiej, a nie innej specyfiki tego stopnia, nie można jednocześnie postrzegać w oderwaniu od innych faktów, a mianowicie, że oskarżony dokonał jeszcze pięciu innych przestępstw, zaś jego warunki i właściwości osobiste, z uwagi na wcześniejszą karalność, nie są takimi, które zasługiwałyby na w pełni pozytywną ocenę. Ogół tych uwarunkowań nakazuje więc jedynie powtórzyć, że w przypadku J. H. nie materializują się przesłanki do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary

pozbawienia wolności.			
Wniosek			
O zmianę zaskarżonego wyroku, między innymi, w części dotyczącej kar orzeczonych wobec J. H. i W. K..	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wniosek jest częściowo zasadny z powodów wskazanych powyżej.			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.	Wskazanie podstawy prawnej kary grzywny orzeczonej wobec J. H., W. K. i P. M..		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności			
W punktach XL, XLIV i XLIX części dyspozytywnej zaskarżonego			

<p>wyroku, Sąd Okręgowy nie wskazał podstawy prawnej kary grzywny orzeczonej wobec J. H., W. K. i P. M..</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięć kształtujących wymiar kar orzeczonych wobec J. H. i W. K. oraz wskazanie podstawy prawnej kary grzywny orzeczonej wobec</p>		

wymienionych oraz P. M..			
Zwięźle o powodach zmiany			
Dokonanie zmiany zaskarżonego wyroku było konieczne z powodów, które zostały przedstawione we wcześniejszej części uzasadnienia.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
IV.	O wydatkach związanych z postępowaniem odwoławczym, Sąd Apelacyjny orzekł w oparciu o art. 633 kpk i art. 636 1 kpk,		

	<p>natomiast o opłacie należnej za to postępowanie od P. M. na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3, art. 3 ust. 1 i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 2023. 123). Z kolei o opłacie za obie instancje należnej od J. H. i W. K., Sąd Apelacyjny rozstrzygnął na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 4 i 5, art. 3 ust. 1 oraz art. 10 ust. 1 wskazanej ustawy.</p>
7. PODPIS	
del. SSO Tomasz Karwacki SSA Andrzej Wiśniewski SSA Piotr Brodniak	

1.11. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca P. M..
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie w przedmiocie sprawstwa i winy oskarżonego.

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wymiar kar orzeczonych wobec J. H. i W. K..
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana